

Arrest

nr. 108 528 van 23 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de heer X, zijn echtgenote X en hun dochter X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 augustus hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 juli 2013 houdende onontvankelijkheid van de machtiging van verblijf om medische redenen en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op datum .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 augustus 2013 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat GUEDENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat IMPENS, die loco advocaat MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 juli 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 augustus 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 19 augustus 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 augustus 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu zijn de verzoekende partijen van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering van het grondgebied. Ze maken aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu zetten verzoekers in hun verzoekschrift geen middel uiteen ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer

indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoekers betogen dat: *“Indien verzoekers gedwongen uit het land worden gezet, zijn zij niet langer in de mogelijkheid om zich ter verweren aangaande het dossier inzake hun aanvraag tot medische regularisatie, dit terwijl zij terzake over een ernstig argument beschikken. Verzoekers werden pas op 19 augustus 2013 op de hoogte gebracht van de beslissing die verweerster blijkbaar reeds een maand voordien had genomen. Normalerweise begint de termijn om beroep aan te tekenen tegen een beslissing van verweerster pas te lopen vanaf het moment dat verzoekers in kennis gesteld worden van deze beslissing, hetzij in casu dus vanaf 19/08/2013. Indien verzoekers onmiddellijk zouden worden gerepatriëerd, zijn zij logischerwijze niet meer in de mogelijkheid om hun argumenten voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Immers verliezen zij elk belang bij het voeren van een procedure tot regularisatie van hun verblijfsstatuut om medische redenen vanaf het moment dat zij liet Belgisch grondgebied verlaten hebben. Er is echter nog een andere reden waarom de uitvoering van de verwijderingsmaatregel voor verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken; Verzoekers zijn in 2010 naar België gekomen met hun ganse familie (ouders, broers en zussen). De heer Karen KARAPETYAN, zoon van KARAPETYAN Ashot en BAGDASARYAN Nune, is inmiddels in België in liet huwelijk getreden met mevrouw ABRAMIAN Aiarp, hetgeen gebeurde voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Sint-Niklaas op 20 april 2013. Ook dochter Svetlana AKARPETYAN verblijft nog op liet Belgisch grondgebied. Zij heeft inmiddels een eigen asielaanvraag ingediend waarin heden nog geen definitieve uitspraak in is gevallen. Mevrouw Ruzanna KARAPETYAN heeft inmiddels iemand leren kennen in België. Zij zijn van plan om te huwen en binnenkort zullen de nodige administratieve formaliteiten om te huwen volledig in orde gemaakt zijn (Men wacht enkel nog op een attest waaruit blijkt dat mevrouw Ruzanna KARAPETYAN momenteel niet gehuwd is). Verzoekers hebben aldus nog steeds banden met familie die in België verblijft, ongeacht of zij gedwongen worden gerepatriëerd of niet. Vermits het bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen een onmiddellijke verwijdering behelst, maar bovendien spreekt over een inreisverbod van drie jaren, betekent de concrete uitvoering van dergelijk bevel dat de familie opnieuw uiteengerukt wordt en dit voor verschillende jaren. In de bestreden beslissingen wordt door verweerster op geen enkele wijze gemotiveerd waarom er specifiek lastens verzoekers een inreisverbod dient te worden uitgesproken. Door het uitspreken van een inreisverbod maakt verweerster het bewust onmogelijk voor verzoekers om nog contact te hebben met hun andere familieleden die momenteel op liet Belgisch grondgebied verblijven. Overeenkomstig artikel 8 van liet Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dient de overheid respect te tonen voor het recht van eenieder op een privéleven, een familie - of gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voorzover dit bij wet is voorzien en noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. Verzoekers vormen geen gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van liet land. In die zin is hun vertrek uit het Belgisch grondgebied aldus van overheidswege niet strikt noodzakelijk. Men kan niet redelijkerwijs verwachten dat de overige familieleden die in België eveneens regularisatiedossiers hebben ingediend en een eigen leven hebben uitgebouwd terug naar Rusland zouden keren. Een gedwongen en daadwerkelijke uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering impliceert een directe schending van een substantieel recht gewaarborgd in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, namelijk het recht op eerbiediging van liet familieleven en gezinsleven. Hoger hebben verzoekers reeds uiteengezet dat de heer KARAPETYAN ernstig ziek is. In feite zou een gedwongen terugkeer voor hem een vernederende en onmenselijke handeling uitmaken, gezien hem alsdan het basisrecht op medische gezondheidszorg zou worden ontnomen. Dit vormt manifest een inbreuk op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoekers menen dan ook dat een daadwerkelijke uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in hun hoofde een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal teweeg brengen, waardoor hun recht op familieleven en gezinsleven wordt gefnuikt en waardoor zij zullen worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Aangezien de autoriteiten te kennen hebben gegeven dat zij de uitvoeringsmaatregel elk moment zouden uitvoeren, zijn verzoekers genoodzaakt een*

aanvraag tot nietigverklaring en schorsing van de bestreden beslissingen in te dienen bij wijze van uiterst dringende noodzakelijkheid. Een gewone vordering tot schorsing zou het ernstige nadeel dat verzoekers lijden niet kunnen verhelpen."

3.4.2.2. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat hun verblijf op het grondgebied noodzakelijk is om zich te verweren aangaande het dossier inzake hun aanvraag tot medische regularisatie terwijl zij over een ernstig argument beschikken en zij bijgevolg elk belang verliezen bij het voeren van een procedure tot regularisatie van hun verblijfsstatuut om medische redenen vanaf het moment dat zij het Belgisch grondgebied hebben verlaten, tonen zij niet aan dat er inzake de eerste bestreden beslissing inzake medische regularisatie momenteel een beroep hangende is. Dit blijkt op het eerste gezicht ook niet uit de stukken van het administratief dossier. Het aangevoerde nadeel is derhalve dan ook hypothetisch.

3.4.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Waar verzoekers verwijzen naar hun kinderen die nog in België verblijven, aangeven dat zij nog steeds banden hebben met deze kinderen, menen dat de concrete uitvoering van de verwijderingsmaatregel betekent dat de familie opnieuw uiteengerukt wordt en dit voor verschillende jaren en stellen dat door het inreisverbod het onmogelijk is voor verzoekers om nog contact te hebben met hun andere familieleden die momenteel op het Belgische grondgebied verblijven en desbetreffend de schending van artikel 8 EVRM aanvoeren, geven zij geen enkele indicatie van het effectieve privé- en/of familie- en gezinsleven dat zij dan wel zouden hebben met hun aangehaalde familieleden. Zij tonen eveneens niet aan dat zij geen contact zouden kunnen onderhouden met hun familie.

Ook met een dergelijk vage en algemene omschrijving tonen verzoekers niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partijen dienen gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaan of kunnen ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moeten geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

De Raad stelt vast dat met betreffend betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partijen met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De vage en uiterst summiere uiteenzetting waartoe de verzoekende partijen zich beperken volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zullen ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Bovenstaande geldt evenzeer voor waar zij aangeven dat de derde verzoekende partij iemand in België heeft leren kennen en van plan is om te huwen. Ook hier wordt geen enkele indicatie gegeven van het effectieve privé- en/of familie- en gezinsleven dat zij dan wel zou hebben. Met betreffend betoog wordt op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De vage en uiterst summiere uiteenzetting waartoe de verzoekende partij zich beperken volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.4.2.4. Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Waar eerste verzoekende partij aangeeft dat een gedwongen terugkeer voor haar een vernederende en onmenselijke handeling zou uitmaken gezien haar het basisrecht op medische gezondheidszorg zou worden ontzegd, hetgeen een inbreuk vormt op artikel 3 EVRM, beperkt hij zich tot een algemene en vage bewering omtrent zijn nadeel desbetreffend zonder dit in concreto toe te lichten.

De schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt prima facie niet aangetoond.

Het betoog van de verzoekende partijen volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij een moeilijk te herstellen nadeel zullen ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. JACOBS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

C. DIGNEF